

z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych).

2. Zadania w zakresie rozpoznawania złóż kopalni i zasobów wód podziemnych oraz w zakresie podanym w ust. 1 pkt 3 i 4 wykonywane są na zlecenie zainteresowanych inwestorów.

§ 5. 1. Organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych prowadzą działalność geologiczną w zakresie:

- 1) rozpoznawania złóż kopalni dla potrzeb lokalnych,
- 2) wykonywania wierceń dla ujęć wód podziemnych,
- 3) rozpoznawania warunków geologiczno-inżynierskich dla inwestycji planu terenowego.

2. Terenowymi organami administracji geologicznej są wyznaczone dla tych zagadnień wydziały prezydiów wojewódzkich rad narodowych. Nadzór nad działalnością właściwych do spraw geologii organów prezydiów wojewódzkich rad narodowych w zakresie ustalonym ustawą z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) sprawuje Prezes Centralnego Urzędu Geologii.

3. Organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych prowadzą działalność określoną w ust. 1 przez podległe im przedsiębiorstwa geologiczne, utworzone za zgodą Centralnego Urzędu Geologii. W uzasadnionych przypadkach terenowe przedsiębiorstwo geologiczne może obsługiwać potrzeby kilku województw.

4. Centralny Urząd Geologii ustala wytyczne w sprawie organizacji i prowadzenia przez organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych działalności geologicznej, udziela przedsiębiorstwom geologicznym rad narodowych fachowej pomocy w zakresie wykonywania ich zadań, kontroluje działalność geologiczną i koordynuje ją z działalnością innych jednostek państwowej służby geologicznej.

§ 6. 1. Ministerstwa (urzędy centralne) nadzorujące eksploatację złóż kopalni i podległe im jednostki organizacyjne oraz organy prezydiów rad narodowych eksploatujące złoża kopalni prowadzą działalność geologiczną w zakresie:

- 1) sporządzania bilansu zasobów kopalni i prowadzenia ewidencji zasobów eksploatowanych w reSORCIE (radzie narodowej),
- 2) rozpoznawania już eksploatowanego złoża kopaliny,

3) geologicznej obsługi budowy kopalni i eksploatacji złóż kopalni,

4) opracowywania i przedstawiania Centralnemu Urzędowi Geologii projektów planów prac geologicznych, w dostosowaniu do zamierzeń inwestycyjnych resortu (rady narodowej) — dla sporządzenia ogólnokrajowego planu działalności geologicznej.

2. Resort budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, niezależnie od działalności określonej w ust. 1, rozpoznaje warunki geologiczno-inżynierskie dla potrzeb budownictwa w zakresie nie objętym działalnością Centralnego Urzędu Geologii (§ 4 ust. 1 pkt 4) i wojewódzkich rad narodowych (§ 5 ust. 1 pkt 3). Prace geologiczno-inżynierskie mogą prowadzić również inne resorty na zasadach uzgodnionych z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii.

3. Sporządzanie bilansu zasobów złóż kopalni, ich ewidencja, rozpoznawanie złoża i geologiczna obsługa budowy kopalni i eksploatacji złoża kopaliny należy do zadań przedsiębiorstwa prowadzącego budowę kopalni lub eksploatację złoża kopaliny. Przedsiębiorstwo eksploatujące złoża kopaliny może zlecić rozpoznawanie tego złoża przedsiębiorstwu geologicznemu.

§ 7. 1. Zezwolenia na wykonywanie wierceń lub prowadzenie innej działalności geologicznej, przewidziane w obowiązujących przepisach, mogą być wydawane jednostkom gospodarki nie uspołecznionej jedynie na zasadach uzgodnionych z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii.

2. Prezes Centralnego Urzędu Geologii ustali w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy zasady wykonywania wierceń lub prowadzenia innej działalności geologicznej przez jednostki spółdzielcze.

§ 8. Traci moc uchwała nr 828 Prezydium Rządu z dnia 26 września 1952 r. w sprawie organizacji i zakresu działania resortowych służb geologicznych (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1405) w zakresie unormowanym niniejszą uchwałą.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Centralnego Urzędu Geologii, właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydiom wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

60

UCHWAŁA Nr 506 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1959 r.

w sprawie opłat za świadczenia zakładów pomocy społecznej.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Z pobytu na koszt Państwa w zakładach pomocy społecznej, zwanych dalej „zakładami”, mogą korzystać osoby, które osiągnęły wiek starczy, tj. 65 lat mężczyźni, a 60 lat kobiety, lub zostały uznane za trwale niezdolne do pracy, jeżeli nie posiadają jednocześnie żadnych środków utrzymania

nia i członków rodziny obowiązanych z mocy ustawy do alimentacji albo jeżeli członkowie ich rodziny zostali zwolnieni od opłat w trybie § 7 ust. 2.

§ 2. 1. Do ponoszenia kosztów utrzymania — całkowitych lub częściowych — za pobyt w zakładzie są obowiązani:

- 1) pensjonariusze pobierający zaopatrzenie emerytalne (rentowe) lub posiadający własne środki utrzymania,

2) osoby, na których z mocy ustawy ciąży obowiązek alimentacji wobec pensjonariuszy nie będących rencistami i nie posiadających własnych środków utrzymania.

2. Zasady dokonywania potrąceń na koszty utrzymania w zakładzie, udzielania ulg lub zwolnień od odpłatności za pobyt w zakładzie osób pobierających zaopatrzenie emerytalne (rentowe) regulują odrębne przepisy.

§ 3. 1. Wysokość miesięcznych opłat za pobyt w zakładach osób nie pobierających zaopatrzenia emerytalnego oraz dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo ustala się według tabel nr 1, 2 i 3, stanowiących załącznik do uchwały.

2. Opłaty według tabel nr 1 i 2 uiszczają osoby obowiązane do alimentacji pensjonariusza zakładu, jeżeli ich głównym źródłem utrzymania jest wynagrodzenie za pracę, do którego mają zastosowanie przepisy o podatku od wynagrodzeń; jako podstawę do ustalenia tych opłat przyjmuje się przeciętny miesięczny dochód (łącznie zarobki netto wraz z dochodami ze stypendiów, alimentów i zasiłków rodzinnych), przypadający na członka rodziny osoby obowiązanej do alimentacji. Jeżeli pensjonariusz posiada własne dochody, dolicza się je do dochodu osoby obowiązanej do alimentacji.

3. Opłaty według tabeli nr 3 ponoszą osoby obowiązane do alimentacji pensjonariusza zakładu, których wyłącznym źródłem utrzymania jest gospodarstwo rolne. Za podstawę do ustalenia tych opłat przyjmuje się przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego osoby obowiązanej do alimentacji. Jeżeli do alimentacji jest obowiązanych w równym stopniu kilka osób, dla ustalenia opłat przyjmuje się przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego tej osoby, której gospodarstwo ma najwyższą przychodowość.

4. Jeżeli osoby wymienione w ust. 3, oprócz przychodu z gospodarstwa rolnego, osiągają dochody z pracy najemnej — opłaty ustala się według tabel nr 1 i 2; jako podstawę do ustalenia tych opłat przyjmuje się przeciętny miesięczny dochód (łącznie zarobki netto wraz z dochodami ze stypendiów, alimentów i zasiłków rodzinnych), wraz z przychodem z gospodarstwa rolnego, ustalonym dla celów wymiaru podatku gruntowego.

5. Opłaty ustalone na podstawie zasad określonych w ust. 1—4 nie mogą przekraczać pełnego kosztu utrzymania w danym zakładzie.

6. Obowiązani do alimentacji rzemieślnicy lub rzemieślnicy rolnicy, zwolnieni w myśl obowiązujących przepisów od podatków, uiszczają opłaty w wysokości 300 zł miesięcznie przez cały okres korzystania ze zwolnień podatkowych.

7. Obowiązani do alimentacji rzemieślnicy, uiszczający podatki w formie karty podatkowej, ponoszą opłaty za pobyt pensjonariusza w wysokości 400 zł miesięcznie.

8. Osoby obowiązane do alimentacji, nie wymienione w ust. 1—7, uiszczają opłaty w wysokości pełnego kosztu utrzymania pensjonariusza.

9. Wysokość opłat za świadczenia zakładów dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo nie może być niższa od wysokości zasiłku rodzinnego i alimentów na dziecko korzystające ze świadczeń zakładu.

§ 4. Koszty utrzymania w poszczególnych typach zakładów pomocy społecznej ustala Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. 1. Przeciętny miesięczny dochód przypadający na członka rodziny osoby wymienionej w § 3 ust. 2 i 4 obowiązanej do alimentacji pensjonariusza oblicza się dzieląc dwunastą część ogólnego rocznego dochodu osoby obowiązanej do alimentacji przez liczbę członków jej rodziny.

2. Określony w ust. 1 tryb obliczania przeciętnego miesięcznego dochodu ma odpowiednie zastosowanie w przypadkach, gdy we wspólnym gospodarstwie domowym pozostaje więcej niż jedna osoba w równym stopniu obowiązana do alimentacji pensjonariusza korzystającego ze świadczeń zakładu pomocy społecznej.

3. Dochód małżonka osoby obowiązanej do alimentacji pensjonariusza wlicza się do dochodu osoby obowiązanej do alimentacji, jeżeli pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym ze współmałżonkiem.

§ 6. 1. Za członków rodziny osoby obowiązanej do alimentacji uważa się osoby pozostające na jej utrzymaniu.

2. Do liczby członków rodziny osoby obowiązanej do alimentacji wlicza się pensjonariusza przebywającego w zakładzie.

3. Do liczby członków rodziny osoby obowiązanej do alimentacji wlicza się również małżonka tej osoby, jeżeli jego dochód wliczony został do dochodu współmałżonka obowiązującego do alimentacji zgodnie z przepisem § 5 ust. 3.

4. Do liczby członków rodziny osoby obowiązanej do alimentacji wlicza się również osoby pozostające na jej częściowym utrzymaniu. Dochód tych osób wlicza się do dochodu osoby obowiązanej do alimentacji.

§ 7. 1. W przypadku zwiększenia się lub zmniejszenia zdolności płatniczej osób wymienionych w § 3, na których ciąży obowiązek alimentacji pensjonariusza przebywającego w zakładzie, odpłatność za jego pobyt ulega odpowiedniemu zwiększeniu lub zmniejszeniu.

2. Ulgi lub zwolnienia od opłat przewidzianych w § 3 ust. 2—8 mogą być udzielane osobom, na których ciąży obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania osoby przebywającej w zakładzie pomocy społecznej, jeżeli osoby te ponoszą również koszty świadczeń udzielanych członkom ich rodzin przez państwowe zakłady opiekuńczo-wychowawcze, zakłady wychowania pozaszkolnego i opieki otwartej oraz zakłady służby zdrowia, a także w innych szczególnie uzasadnionych przypadkach.

§ 8. Szczegółowe zasady pobierania opłat, udzielania ulg i zwolnień od odpłatności za świadczenia zakładów pomocy społecznej dla osób nie pobierających zaopatrzenia emerytalnego (rentowego) ustala Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 566 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. (poz. 60).

Tabela nr 1.

Wysokość miesięcznych opłat za świadczenia udzielane przez zakłady pomocy społecznej dla dorosłych.

Dochód miesięczny przypadający na członka rodziny w złotych	Miesięczna odpłatność w złotych
do 400	wolne od opłaty
od 401 " 500	200
" 501 " 600	250
" 601 " 700	350
" 701 " 800	500
" 801 " 900	650
" 901 " 1000	800
od 1001	pełny koszt utrzymania

Tabela nr 2.

Wysokość miesięcznych opłat za świadczenia udzielane przez zakłady specjalne dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo.

Miesięczny przychód przypadający na członka rodziny w złotych	Miesięczna odpłatność w złotych
do 400	100
od 401 " 500	200
" 501 " 600	250
" 601 " 700	350
" 701 " 800	450
" 801 " 900	550
" 901 " 1000	650
" 1000 " 1300	1000
od 1301	pełny koszt utrzymania

Tabela nr 3.

Wysokość miesięcznych opłat za świadczenia udzielane przez zakłady pomocy społecznej dla dorosłych oraz przez zakłady specjalne dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo — ponoszonych przez osoby, których wyłącznym źródłem utrzymania jest gospodarstwo rolne.

Roczna przychodowość szacunkowa z gospodarstwa rolnego w złotych	Miesięczna odpłatność w złotych	
	w zakładach dla dorosłych	w zakładach specjalnych dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo
do 4.800	—	100
od 4.801 " 6.100	100	120
" 6.101 " 7.300	120	140
" 7.301 " 8.400	150	170
" 8.401 " 9.600	170	190
" 9.601 " 10.900	220	220
" 10.901 " 12.100	250	250
" 12.101 " 14.500	350	350
" 14.501 " 16.900	500	500
" 16.901 " 19.850	700	700
" od 19.851	pełny koszt utrzymania	1,000